парадокси розмножень звичайні як дріт
червоніючи світ обростає пилком
та западину тіла не винести вбрід
ні веслом розпанаханим ні язиком

фарба злущена з диму і риби цвітуть
і регоче примарна дружина ріки
але подумки з ночі надточують путь
під моє простирадло холодні зірки

а як стане зальотна спокуса твоя
розбивати плафони місити пласти
я губами в повітрі напишу ім'я
і поставлю сіну щоб його зберегти